SINDIKAT KRIMINALISTIČKE POLICIJE
Nehajska 7, 10000 Zagreb
SKP - OIB: 81963583820 http://www.skp.hr

Urudžbeni broj: SKP-I-02-17/2016	Način slanja: teklićem/poštom	Datum: 09.05.2016.	Broj tiskanih primjeraka: 3
Naslovljeno: **MINISTARSTVO UNUTARNJIH POSLOVA** **n/r ministra g. Vlahe Orepića** Zagreb, Savska cesta 39		**Ovjera:**	
Poziv na broj:		**Broj stranica: 3**	**PRILOZI**:
Predmet: Osiguranje trase povodom službenog posjeta predsjednika Republike Turske, obavijest o propustima.-			

Poštovani gospodine ministre,

iako su od službenog dolaska turskog predsjednika g. Erdogana u RH prošla dva tjedna, obzirom da nam se s pritužbama i dalje obraćaju kolege koji su bili angažirani na osiguranju trase, ovim putem Vas želimo obavijestiti, iz prve ruke, o KATASTROFALNOM rukovođenju navedenim osiguranjem na kojem su, kao i do sada, ispaštali policijski službenici, koji po svemu sudeći, rukovoditeljima predstavljaju samo nužnu brojku, ne mareći pri tome o onome što je najvažnije, a to je SIGURNOST kako štićene osobe, tako i samih policijskih službenika angažiranih na osiguranju štićene osobe.

Kao i u brojnim ranijim prigodama, možemo očekivati kako će dio rukovodećeg kadra MUP-a osiguranje posjeta turskog predsjednika prezentirati u najboljem svjetlu i ocijeniti ga kao vrlo uspješno, što će vrlo vjerojatno nakon određenog vremenskog odmaka, kao i više puta do sada, biti argument za dodjelu nagrada i priznanja, a da će istovremeno zanemariti sve propuste tijekom osiguranja, koji se nisu "vidjeli" isključivo zbog požrtvovnosti i iskustva samih policijskih službenika angažiranih na osiguranju.

Kako bi shvatili o čemu se zapravo radi, krenut ćemo nekakvim redom. Prije same zadaće, policijski službenici upoznati su kako se radi o osiguranju koje je prema sigurnosnoj prosudbi okarakterizirano kao "vrlo rizično" osiguranje, ponajviše zbog aktualnih političkih okolnosti koje se povezuju sa štićenom osobom, sukladno čemu je zatražen MAKSIMALAN angažman tijekom provođenja zadaća, kao i svaki puta do sada. Tada nastupa onaj najosjetljiviji trenutak, a to je provođenje zadaće, i tu počinje fijasko, koji se ponavlja tijekom gotovo svakog osiguranja. Onog trenutka kada policijski službenik "zauzme" svoju poziciju na trasi, tu prestaje svaka briga o policajcu i nastupa vrijeme IMPROVIZACIJE, koja naravno, ovisi o pojedinačnom iskustvu svakog policijskog službenika. Ono što nas je od samog početka, u najmanju ruku, zaprepastilo je činjenica da policijski službenici na trasi nisu imali

nikakvu mogućnost komunikacije sa svojim neposrednim rukovoditeljem, osim naravno korištenjem svojih privatnih mobilnih telefona, kojima su se u konačnici policijski službenici bili primorani i koristiti, kao i u mnogim drugim prigodama u službene svrhe. Kako nisu bili opremljeni ručnim sredstvima veze, policijski službenici na trasi bili su lišeni svakih informacija o zadaćama koje su morali provesti te su im bile uskraćene gotovo sve informacije vezane uz stanje na trasi. Ono što je još gore od toga, to je da policijski službenik nije imao nikakvu komunikaciju sa policijskim službenikom u svojoj blizini, osim vizualnog kontakta. Postavlja se jednostavno pitanje, obzirom na visokorizičan zadatak, što ako je kolega trebao pomoć? Kako je on to pravovremeno mogao i kome dojaviti? Na koji način je mogao zatražiti određenu provjeru? Na žalost, povremeni obilazak policijskih službenika na trasi nije se pokazao dovoljnim za rješavanje nepredvidivih sitnijih sigurnosnih problema na trasi, koje su zato morali rješavati sami policijski službenici.

Drugi dio odnosi se na brigu o OPREMI POLICIJSKOG SLUŽBENIKA, što je izgledalo poražavajuće, kao "razbijena vojska", svatko ima drugačiju vrstu odore, a ono zbog čega to posebno ističemo je problem koji se pojavio kao posljedica vremenske nepogode tj. kišnih i vjetrovitih uvjeta. Teško je povjerovati, ali je na trasi bilo policijskih službenika koji nemaju u zaduženju kišnu kabanicu pa je iz tog razloga nisu niti imali, a kako je cijeli dan padala kiša i puhao jak vjetar, velika većina policijskih službenika bila je pokisla i promrzla. Postavljamo pitanje, kako nitko od policijskih rukovoditelja nije predvidio da će padati kiša i nije se pobrinuo adekvatno opremiti policajca koji se na trasi morao nalaziti 12 sati? Čija je to briga? I po tom pitanju se improviziralo pa su se nabavljale jednokratne kabanice, naravno, bez adekvatnih policijskih obilježja, a da ne govorimo o tome kakva je operativna mogućnost policijskog službenika sa takvom kabanicom. Rezultat ovakve nebrige je opće nezadovoljstvo među policijskim službenicima koji su tome bili izloženi, naravno uglavnom se radilo o "običnim" policajcima i operativnom sastavu kriminalističke policije, dio kojih je na sebi imao odjevene nepropusne prsluke sa natpisom "Policija", ali bez rukava. Nije se uopće vodila briga o mogućim zamjenama na trasi, ali se istovremeno tražila neprikosnovena profesionalnost i stalna prisutnost. Nije se čak niti vodila briga o tome da bi netko mogao imati fiziološke potrebe poput odlaska na WC, što je u tim slučajevima svaki policijski službenik radio na vlastitu odgovornost. Pa zar se ni to nije moglo predvidjeti, i to u ovakvim situacijama poludnevnog boravka na otvorenom prostoru?

Nezadovoljstvo osiguranjem moramo izraziti i dnevnim obrokom, koji je, nažalost, izgledao kao otprilike da psu bacite kost. Svatko je dobio obrok koji se sastojao od 20 dkg salame, četiri žemljice, jedne paštete, paketića napolitanke i 2 dcl vode. Zar je to propisani normativ za policajca koji se na trasi nalazi pola dana? Obroci su podijeljeni policajcima na samoj trasi (u PVC vrećicama), bez mogućnosti

da taj obrok konzumiraju s minimumom dostojanstva, negdje na miru u "pozadini". Kad policijski službenik i uspije konzumirati svoj obrok, ostaje otpad, koji se ne može odložiti jer nigdje u blizini nema adekvatnog mjesta, a ukoliko se odloži pored sebe, kakvu ružnu sliku ostavljamo u javnosti to možete i sami zaključiti.

Ono što je bilo pohvalno s našeg gledišta, te što je i uistinu djelovalo kao policija, bila je INTERVENTNA policija. Na svojim pozicijama su imali službena kombi vozila, u kojima su se naravno mogli odmarati i na miru konzumirati svoje obroke, jedinstvenu opremu i kod njihovog se postupanja mogla prepoznati razina rukovođenja. Naravno, i prometna policija je imala sve što je potrebito, a ono najvažnije, oni su, vjerojatno jedini, na trasi bili upoznati sa protokolom, i zahvaljujući njima svi ostali na trasi su znali kada i kako treba postupati.

Ovo je stvarna slika sa terena, te nas zanima da li Vam je netko od "visokih policijskih rukovoditelja" imao dovoljno hrabrosti o tome što reći, a još važnije predložiti mjere i radnje kako se ubuduće ovakvi propusti ne bi ponovili ili bi se sveli barem na podnošljivi minimum.

Možda uistinu Sindikat kriminalističke policije ima prevelike kriterije kada mislimo na PROFESIONALNOST i ODGOVORNOST, no zato i želimo upozoriti na ove detalje jer ako se za ovakvo rukovođenje danas-sutra može zaslužiti priznanje ili promaknuće, što bi tada trebali dobiti policijski službenici, osim kao i u svim dosadašnjim slučajevima, gorčinu i osjećaj nebrige i nepoštovanja za posao koji predano, požrtvovano i profesionalno, usprkos svim otežavajućim okolnostima i neljudskim uvjetima, nastoje obavljati.

za Sindikat kriminalističke policije

Tomislav Štambuk

predsjednik

O TOME OBAVIJEST:
-MUP, Ravnateljstvo policije, n/p v.d glavnog ravnatelja policije, g. Zvonimira Vnučeca.-